

тика. Ето, защо колко търговци Българе съмъ срѣщаль, малко нещечко образованы, сички зна-
ятъ отлично да приказватъ по Гръчки.

Постоянни училища повечето сж намѣрватъ въ
Търново, Котелъ и Сливенъ. Калцовъ, отъ Тър-
ново священнически сынъ мя увѣриваль че го
учили само по Гречески, и че самичекъ баща му
понаучилъ малко да прочита Славянскій Псал-
тырь. А Жеравненскія попки сынъ учился въ
Котелъ. Сливняицы въ Варна които живѣли, въ
1830 годъ мя увѣриваха, че въ нхно Словян-
ско училище съвсѣмъ запретены Български пи-
смена и языкъ. Азъ си мисляхъ, що това е
клевета, но ся увѣрихъ въ Силистра. Като си
вървѣхъ по край дюгены отбивамъ ся въ единъ,
попытати за притяжателя му. Въ него дюгены
сѣдеше момче на възрасть около 13 годишно и
пише записка къмъ другито; стори ми ся че пи-
ши по Гръчки. Имахъ го за Гръкъ, иъ заедно съ
това ся почудихъ, зашто ие облеченъ по Българ-
ски. Запытахъ го: Гръкъ ли си? « Азъ съмъ
Болгаринъ, Болѣрецъ » былъ му отвѣтъ. Азъ
пакъ: гдѣ си се училъ по Гръчки? — Азъ не-
знамъ Гръческо, отговорилъ той. — Азъ му от-
върнахъ: — На пишешъ по Гръчки? Той цѣк-
на съ языкъ и кимна съ глава, въ знакъ отри-
чанья, което подкрѣпи като прибави Турско ед-
но іокъ, и скоро като да ся оправи рече: То-
ва ни ие Гръчки, това ие Български. Азъ му взехъ
записка дѣто еще не бѣше иъ свѣршилъ, на
коя прочетохъ 11 Български думы, написаны съ